

Skarga na decyzję Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z 16 września 2026 r., znak BSZ.WKSI.069.14.2026/ED

PISMO PRZEWODNIE (treść wiadomości w e-Doręczeniach)

Dotyczy: BSZ.WKSI.069.14.2026/ED

Szanowni Państwo,

w załączeniu przesyłam skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na decyzję Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z 16 września 2026 r., znak BSZ.WKSI.069.14.2026/ED, wniesioną za pośrednictwem organu zgodnie z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Skarga stanowi odrębny dokument elektroniczny i została opatrzona podpisem zaufanym niezależnie od niniejszego pisma przewodniego. Wpis sądowy w kwocie 200 zł uiściłem na rachunek Sądu; potwierdzenie przelewu załączam.

Uprzejmie proszę o przekazanie skargi wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę na elektroniczną skrzynkę podawczą Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na platformie ePUAP. Wskazuję, że w sprawach z zakresu dostępu do informacji publicznej termin na przekazanie wynosi 15 dni (art. 21 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej).

Proszę o kierowanie korespondencji w tej sprawie drogą elektroniczną: na ten adres do doręczeń elektronicznych albo na [e-mail usunięty].

Z poważaniem

[imię i nazwisko usunięte]

SKARGA (PDF - załącznik podpisany oddzielnie)

Gliwice, [DATA WNIESIENIA] 2026 r.

[imię i nazwisko usunięte]

[adres usunięty], [adres usunięty]

PESEL: [PESEL usunięty]

adres do doręczeń elektronicznych: [ADE usunięty]

adres elektroniczny (ePUAP): /[ePUAP usunięty]

adres poczty elektronicznej: [e-mail usunięty], tel. [telefon usunięty]

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

ul. Jana Kazimierza 10, 01-248 Warszawa

za pośrednictwem

Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców

ul. Koszykowa 16, 00-564 Warszawa (adres do korespondencji: ul. Taborowa 33, 02-699 Warszawa)

adres do doręczeń elektronicznych: AE:PL-63297-42869-TJTIE-23

Skarżący: [imię i nazwisko usunięte], adres jak wyżej

Organ: Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców

SKARGA NA DECYZJĘ

Dotyczy: BSZ.WKSI.069.14.2026/ED

Na podstawie art. 3 § 2 pkt 1, art. 50 § 1, art. 52 § 1, art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2026 r. poz. 143 ze zm., dalej: p.p.s.a.) wnoszę skargę i zaskarżam w całości decyzję Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z 16 września 2026 r., znak BSZ.WKSI.069.14.2026/ED, doręczoną mi 17 września 2026 r. na adres do doręczeń elektronicznych,

wydaną po ponownym rozpatrzeniu sprawy i utrzymującą w mocy decyzję z 10 września 2026 r. o tym samym znaku, o odmowie udostępnienia informacji publicznej przetworzonej.

Zaskarżonej decyzji zarzucam:

1. naruszenie art. 24 § 1 pkt 5 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 1691 ze zm., dalej: k.p.a.) przez wydanie zaskarżonej decyzji przez pracownika, który brał udział w wydaniu decyzji objętej wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, co stanowi podstawę wznowienia postępowania z art. 145 § 1 pkt 3 k.p.a., a tym samym podstawę uchylenia z art. 145 § 1 pkt 1 lit. b p.p.s.a.;
2. naruszenie art. 107 § 3 w związku z art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a. oraz art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 902 ze zm., dalej: u.d.i.p.) przez oparcie odmowy na „szczegółowej, wewnętrznej wycenie technicznej”, której nie przypisano żadnego dokumentu, autora ani daty, której poszczególnych wielkości nie odniesiono do jakiegokolwiek ustalenia faktycznego, a nadto przez oparcie wniosku prawnego na wielkości nakładu pracy, której z podanego przez organ wyliczenia wyprowadzić się nie da;
3. naruszenie art. 16 ust. 2 pkt 2 u.d.i.p. przez niewskazanie w uzasadnieniu decyzji imion, nazwisk i funkcji osób, które zajęły stanowisko w toku postępowania, mimo że odmowa opiera się w całości na stanowisku pracowników pionu informatycznego Urzędu, oznaczonych wyłącznie rodzajowo;
4. naruszenie art. 10 § 1 i art. 81 w związku z art. 77 § 1 i art. 127 § 3 k.p.a. przez wprowadzenie wymiernej podstawy faktycznej odmowy - wielkości nakładu pracy, liczby zaangażowanych pracowników i etapów prac - dopiero w decyzji wydanej po ponownym rozpatrzeniu sprawy, bez umożliwienia stronie wypowiedzenia się co do tych ustaleń;
5. naruszenie art. 107 § 3 w związku z art. 16 ust. 2 u.d.i.p. przez oparcie obu ogniw wykładni na orzeczeniach, które nie zawierają przypisanych im tez i zapadły w innych datach oraz w sprawach innego rodzaju, co czyni wywód prawny decyzji niepoddającym się kontroli;
6. naruszenie art. 127 § 3 w związku z art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 k.p.a. przez zamieszczenie w miejscu oceny okoliczności powołanych we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy fragmentu przejętego z rozstrzygnięcia wydanego w innej sprawie przed wniesieniem tego wniosku;
7. naruszenie art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. przez błędną wykładnię polegającą na zastąpieniu przesłanki realnej możliwości przyszłego wykorzystania żądanej informacji wymogiem wykazania dokonanego i mierzalnego wpływu tej informacji na poprawę funkcjonowania administracji, a nadto na uzależnieniu udostępnienia od oceny organu, czy żądana informacja wnosi wartość dodaną wobec informacji już udostępnionej;
8. naruszenie art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. w związku z art. 7, art. 77 § 1 i art. 107 § 3 k.p.a. przez uznanie przesłanki szczególnie istotnego interesu publicznego za niewykazaną bez indywidualnej oceny którejkolwiek z sześciu okoliczności powołanych we wniosku, przy zbiorczym odnotowaniu trzech z nich i pominięciu pozostałych;
9. naruszenie art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 w związku z art. 127 § 3 k.p.a. przez zamknięcie odmowy ustaleniem o „realizacji prywatnego projektu badawczego strony”, niepopartym żadnym dowodem i niedającym się pogodzić z ustaleniem sprostowanym w tej samej decyzji, zgodnie z którym moja aktywność opiera się na działalności społeczno-eksperckiej.

Wnoszę o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji (art. 145 § 1 pkt 1 lit. a, b i c p.p.s.a.);
2. na podstawie art. 135 p.p.s.a. - uchylenie także poprzedzającej ją decyzji z 10 września 2026 r., znak BSZ.WKSI.069.14.2026/ED;
3. zasądzenie na moją rzecz od organu kosztów postępowania według norm przepisanych (art. 200 w związku z art. 205 § 1 p.p.s.a.), obejmujących uiszczony wpis w kwocie 200 zł; zwrotu proszę dokonać na rachunek bankowy nr 78 1020 1332 0000 1702 1393 5020;

4. zobowiązanie organu do przedłożenia w aktach sprawy upoważnień, na podstawie których podpisano decyzję z 10 września 2026 r. oraz decyzję zaskarżoną.

UZASADNIENIE

1. Stan faktyczny

26 sierpnia 2026 r. złożyłem do Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców wniosek o udostępnienie informacji publicznej. Punkt 4 wniosku obejmował dwa szeregi danych liczbowych, podane odrębnie za lata 2022, 2023, 2024, 2025 oraz za okres od 1 stycznia 2026 r.: liczbę ponagleń zarejestrowanych w krajowym zbiorze rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców w sprawach o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, pobyt stały i pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej oraz liczbę tych ponagleń, przy których odnotowano nieprzekazanie ich Szefowi Urzędu. Już we wniosku zastrzegłem, że jeżeli dane nie są dostępne w podziale na wojewodów, wystarczą mi wartości ogólnokrajowe.

10 września 2026 r. organ wydał decyzję odmawiającą udostępnienia drugiego z tych szeregów, kwalifikując żądanie jako informację przetworzoną. Decyzja została mi doręczona tego samego dnia o godzinie 22:03 przez system doręczeń elektronicznych.

Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy nadałem przez system doręczeń elektronicznych 11 września 2026 r. o godzinie 00:59; organ oznaczył go w zaskarżonej decyzji datą 10 września 2026 r. Zarzuciłem w nim niewykazanie podstawy faktycznej odmowy oraz błędne przypisanie mi prowadzenia działalności doradczej i bloga, ograniczyłem żądanie do wartości ogólnokrajowych, a na wypadek uznania, że po 2022 r. wytyczna organu nie obowiązywała - do okresu od 15 czerwca do 31 grudnia 2022 r., oraz wskazałem sześć okoliczności świadczących o szczególnie istotnym interesie publicznym.

16 września 2026 r. organ wydał zaskarżoną decyzję, doręczoną mi 17 września 2026 r. o godzinie 22:03:03.

Wskazuję na wstępie, czego żądanie nie obejmowało. Nie wnosiłem o udostępnienie treści adnotacji, akt jednostkowych spraw ani danych osobowych. Po ograniczeniu żądania we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy przedmiotem odmowy pozostaje pięć wartości ogólnokrajowych za lata 2022-2026, a w wariantcie ewentualnym jedna wartość za okres od 15 czerwca do 31 grudnia 2022 r., dla którego organ sam podał zbiór 3 570 ponagleń.

2. Zaskarżoną decyzję wydał pracownik podlegający wyłączeniu z mocy prawa

Decyzję z 10 września 2026 r. podpisał Andrzej Karpiak, Dyrektor Biura Szefa Urzędu, działając „Z upoważnienia Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców”. Zaskarżoną decyzję z 16 września 2026 r. podpisała ta sama osoba, w tym samym charakterze - jako Dyrektor Biura Szefa Urzędu działający z upoważnienia Szefa Urzędu. Żadna z obu decyzji nie wskazuje numeru ani daty tego upoważnienia.

Art. 24 § 1 pkt 5 k.p.a. wyłącza pracownika od udziału w postępowaniu w sprawie, w której brał udział w wydaniu zaskarżonej decyzji. Wyłączenie następuje z mocy prawa i nie zależy od oceny, czy pracownik zachował bezstronność.

Wyłączenie to nie obejmuje osoby piastującej funkcję organu, która rozpoznaje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy na podstawie art. 127 § 3 k.p.a. - i tylko tej sytuacji dotyczy uchwała siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z 20 maja 2010 r., sygn. akt I OPS 13/09. Podpisujący nie działał jednak jako piastun organu, lecz jako pracownik z upoważnienia udzielonego w trybie art. 268a k.p.a.

Że do takiego pracownika art. 24 § 1 pkt 5 k.p.a. się stosuje, przesądził skład siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego w uchwale z 18 lutego 2013 r., sygn. akt II GPS 4/12: „Artykuł 24 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r., Nr 98, poz. 1071 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym przed jego zmianą dokonaną przepisem art. 1 pkt 4 ustawy z dnia 3 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2011 r., Nr 6, poz. 18 ze zm.) miał zastosowanie do pracownika organu jednoosobowego w postępowaniu zainicjowanym wnioskiem, o którym mowa w art. 127 § 3 tego Kodeksu.” Uchwała zapadła na tle brzmienia sprzed 11 kwietnia 2011 r., zawężonego do udziału „w niższej instancji”; brzmienie obowiązujące tego zawężenia nie zawiera.

Stan faktyczny tożsamy z niniejszym, w sprawie z zakresu dostępu do informacji publicznej, rozstrzygnął Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 15 kwietnia 2016 r., sygn. akt I OSK 2704/14. Obie decyzje podpisała tam ta sama osoba działająca z upoważnienia udzielonego w trybie art. 268a k.p.a., nie zaś piastun organu. Sąd stwierdził, że „działający z upoważnienia Prezesa UKE Zastępca Prezesa UKE podlegał na podstawie art. 24 § 1 pkt 5 k.p.a. wyłączeniu od udziału w sprawie na skutek wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z wniosku, w której wydał decyzję”, oraz że „nie budzi wątpliwości, że decyzja wydana przez tę samą osobę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy wymagała uchylecia przez sąd administracyjny na podstawie art. 24 § 1 pkt 5 k.p.a. w związku z art. 145 § 1 pkt 3 k.p.a. w związku z art. 145 § 1 pkt 1 lit. b) p.p.s.a.”

Nie znajduje tu zastosowania stanowisko wyrażone w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 27 marca 2025 r., sygn. akt III OSK 30/24. Zapadło ono wobec prezesa jednoosobowego zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, który nie jest pracownikiem organu administracji publicznej, i było podyktowane tym, że wyłączenie uniemożliwiłoby w tamtej sprawie rozpoznanie środka zaskarżenia. Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców jest organem administracji publicznej, ma zastępców, a decyzję mógł podpisać osobiście - żadna taka przeszkoda tu nie zachodzi.

Uchybienie to stanowi przesłankę wznowienia postępowania z art. 145 § 1 pkt 3 k.p.a., a zatem podstawę uchylenia decyzji z art. 145 § 1 pkt 1 lit. b) p.p.s.a. Podstawa ta - odmiennie niż lit. a) i lit. c) - nie wymaga wykazania wpływu uchybienia na wynik sprawy.

3. Podstawa faktyczna odmowy nie została wykazana

Na wstępie odnotowuję, czego organ nie kwestionuje. W zaskarżonej decyzji organ oświadczył: „Pole komentarza podlega technicznemu przeszukiwaniu na poziomie bazy danych (SQL), ale nie podlega automatycznemu zliczaniu statystycznemu w ramach standardowych funkcji aplikacji.” Spór nie dotyczy zatem tego, czy żądana informacja jest w rejestrze odnajdywalna, lecz wyłącznie tego, jakiego nakładu pracy wymaga jej odnalezienie.

Rozstrzygnięcie opiera się na twierdzeniu o rozmiarze tego nakładu. Organ pisze: „Organ dokonał szczegółowej, wewnętrznej wyceny technicznej nakładu pracy niezbędnego do rzetelnego i bezbłędneho wyekstrahowania żądanej informacji”, a następnie podaje jej wynik: „Wytworzenie wnioskowanego zestawienia wymagałoby bezpośredniego, równoległego zaangażowania zespołu składającego się z co najmniej 3 wyspecjalizowanych pracowników pionu IT (...), a łączny szacowany czas realizacji zadania wynosi od 19 do 34 roboczych godzin eksperckich (co oznacza zaangażowanie zasobów ludzkich na okres od 2,5 do 4 pełnych dni roboczych).”

Nie kwestionuję rachunku: organ podał pięć etapów prac z przedziałami godzinowymi (2-3, 4-6, 6-12, 4-8 i 3-5 godzin), a ich sumy dają dokładnie podany przedział 19-34 godzin. Kwestionuję to, że żadnego z tych pięciu przedziałów nie wywiedziono z ustalenia faktycznego i nie przypisano dokumentowi, którego istnienia, autorstwa ani daty nie sposób z decyzji ustalić. Dokumentu tego organ w decyzji nie wskazał, a uzasadnienie nie odsyła do żadnej pozycji akt sprawy.

Obowiązek wskazania osób, które zajęły stanowisko, nie wynika przy tym z ogólnych zasad postępowania, lecz wprost z art. 16 ust. 2 pkt 2 u.d.i.p., który dla decyzji odmawiających udostępnienia informacji publicznej przewiduje szczególny, dodatkowy składnik uzasadnienia: imiona, nazwiska i funkcje osób, które zajęły stanowisko w toku postępowania. Uzasadnienie zaskarżonej decyzji tego składnika nie zawiera - pracownicy, na których stanowisku odmowa się opiera, oznaczeni są wyłącznie rodzajowo.

Niezależnie od tego uzasadnienie podaje rozmiar tego samego nakładu pracy dwukrotnie. Przytoczony wyżej fragment wyceny całość zadania na 19-34 roboczych godzin eksperckich, a organ sam przelicza tę wielkość na „od 2,5 do 4 pełnych dni roboczych” - przelicznik ten zakłada ośmiodzinny dzień pracy jednej osoby. W dalszej części tego samego punktu, po wyliczeniu pięciu etapów prac, ten sam nakład opisany jest inaczej: „Poświęcanie ograniczonych zasobów kadrowych i technicznych trzyosobowego zespołu specjalistów wydziału IT przez niemal cały tydzień roboczy (...) stoi w rażącej sprzeczności z tak rozumianym interesem publicznym.”

Zaangażowanie trzyosobowego zespołu przez niemal cały tydzień roboczy odpowiada około piętnastu dniom roboczym jednego pracownika, a więc wielkości kilkukrotnie wyższej niż górna granica wyceny organu. Z podanego przez organ wyliczenia wielkości tej wyprowadzić się nie da przy żadnym z dwóch możliwych odczytań: ani przy założeniu, że 19-34 godziny są nakładem łącznym trzech osób pracujących równolegle, ani przy przeliczniku, którym posłużył się sam organ. Wniosek prawny o rażącej sprzeczności z interesem publicznym uzasadnienie opiera właśnie na tej drugiej, niewyliczonej wielkości.

Na tej wielkości organ oparł cały punkt uzasadnienia zatytułowany „Aspekt techniczno-organizacyjny (Kryterium dysproporcji)”. Jest to jedyny motyw rozstrzygnięcia, któremu organ nadał postać liczbową, a więc jedyny poddający się kontroli co do podstawy faktycznej. Pozostałe motywy omawiam w punktach 9 i 10 niniejszej skargi.

Osobno wskazuję na okoliczność dotyczącą decyzji z 10 września 2026 r., o której uchylenie wnoszę na podstawie art. 135 p.p.s.a. Zawarty w niej opis właściwości zbioru danych nie jest ustaleniem dotyczącym systemu SI Pobyt.

Siedem dni później, 17 września 2026 r., Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców wydał decyzję znak BKPiZP.WKP.532.15.2026, odmawiającą udostępnienia planowanego kosztu jednostkowego jednego dnia informacyjnego w projekcie finansowanym z Funduszu Azylu, Migracji i Integracji. Uzasadnienie tamtej decyzji zawiera ten sam opis, odniesiony do innego systemu teleinformatycznego.

Decyzja z 10 września 2026 r.: „Urząd do Spraw Cudzoziemców nie dysponuje gotowym raportem ani narzędziem informatycznym pozwalającym na automatyczne agregowanie danych z opisowych pól tekstowych (komentarzy) wpisywanych indywidualnie przez pracowników urzędów wojewódzkich w Krajowym zbiorze rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców (System Pobyt). Krajowy zbiór rejestrów gromadzi te adnotacje jako niestandardyzowane, jednostkowe wpisy tekstowe wewnątrz konkretnych spraw.”

Decyzja z 17 września 2026 r.: „Urząd do Spraw Cudzoziemców nie dysponuje gotowym dokumentem ani narzędziem informatycznym pozwalającym na automatyczne wygenerowanie danych z opisowych pól tekstowych (komentarzy) wpisywanych indywidualnie przez pracowników Urzędu do Spraw Cudzoziemców w systemie CST2021, obsługującym wnioski o dofinansowanie projektu. System CST2021 gromadzi te adnotacje jako niestandardyzowane, jednostkowe wpisy tekstowe wewnątrz konkretnych formularzy.”

Składnia obu fragmentów jest identyczna, a wszystkie różnice są podstawieniami: „raportem” - „dokumentem”, „agregowanie” - „wygenerowanie”, „pracowników urzędów wojewódzkich” - „pracowników Urzędu do Spraw Cudzoziemców”, nazwa zbioru danych oraz „spraw” - „formularzy”. Zdanie bezpośrednio następujące różni się w obu decyzjach dwoma słowami („która w dacie wniosku nie istnieje” wobec „która we wniosku nie istnieje”), co potwierdza, że tekst był przenoszony i dostosowywany, a nie formułowany od nowa dla każdej sprawy.

Twierdzenie o właściwościach konkretnego zbioru danych - że gromadzi on adnotacje jako niestandardyzowane, jednostkowe wpisy tekstowe i że organ nie ma narzędzia do ich agregacji - zostało w ten sposób przeniesione między dwoma różnymi systemami teleinformatycznymi, dwoma rodzajami danych, dwiema komórkami organizacyjnymi Urzędu i dwiema osobami podpisującymi. Twierdzenie tej treści jest ustaleniem faktycznym i jako takie wymaga odniesienia do konkretnego zbioru. Okoliczność ta wspiera zarzut opisany w punkcie 5 niniejszej skargi: uzasadnienia obu decyzji nie poddają się kontroli co do tego, na czym organ oparł swoje ustalenia.

Nie twierdzę przy tym, że posłużenie się utrwaloną formułą jest samo w sobie wadą, ani nie wywodzę z tej okoliczności wadliwości ustaleń zawartych w zaskarżonej decyzji z 16 września 2026 r., która zawiera własny, rozbudowany opis modułu rejestracji ponagleń. Wskazuję wyłącznie, że opis zawarty w decyzji z 10 września 2026 r. nie powstał na podstawie badania tego zbioru danych.

Ciężar wykazania, że żądanie dotyczy informacji przetworzonej, spoczywa na organie. W wyroku z 27 marca 2025 r., sygn. akt III OSK 30/24, Naczelny Sąd Administracyjny uznał za prawidłowe stanowisko, zgodnie z którym „organ nie wykazał, iż w sprawie mamy do czynienia z informacją przetworzoną, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p.”, ponieważ „nie zakotwiczył tego stanowiska w realiach niniejszej sprawy”. Tożsamo

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w prawomocnym wyroku z 22 stycznia 2026 r., sygn. akt II SA/Wa 701/25, wskazał, że organ powołujący się na nakład pracy „winien przedstawić konkretne, weryfikowalne argumenty wskazujące na zakres czynności z tym związanych, które to czynności mogą zakłócić czy wręcz uniemożliwić normalne funkcjonowanie organu”, podając „takie wymierne dane jak: czas niezbędny do realizacji wniosku, liczba pracowników (...) w relacji do dostępnych zasobów kadrowych”. Organ podał czas i liczbę osób, nie odniósł ich natomiast do żadnej wielkości: nie wskazał, ilu pracowników liczy pion informatyczny Urzędu ani jaką część jego zdolności pochłonięłaby ta praca. Poprzestał na przymiotniku „ograniczonych”, który nie poddaje się weryfikacji.

4. Wymierna podstawa faktyczna odmowy powstała dopiero w drugiej instancji

Decyzja z 10 września 2026 r. nie zawiera ani jednej godziny, ani liczby pracowników, ani wyceny nakładu pracy. Zawiera wyłącznie ogólne stwierdzenie, że operacja wymaga „zaprojektowania od podstaw dedykowanego skryptu filtrującego, przeprowadzenia walidacji danych oraz ręcznego przeszukania i zagregowania niestandardyzowanych, opisowych pól tekstowych w bazie danych systemu SI Pobyt” - bez jakiegokolwiek wielkości. Pięcioetapowy harmonogram z przedziałami godzinowymi dla każdego etapu, liczba trzech wyspecjalizowanych pracowników pionu IT i przedział 19-34 godzin, a więc wszystko, co nadaje odmowie wymiar liczbowy, pojawiło się dopiero w zaskarżonej decyzji - w odpowiedzi na mój zarzut niewykazania podstawy faktycznej.

Organ nie zawiadomił mnie o zebraniu tego materiału ani nie umożliwił wypowiedzenia się co do niego przed wydaniem decyzji, mimo że art. 10 § 1 k.p.a. stosuje się także w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 127 § 3 k.p.a.

Skutek tego uchybienia określa art. 81 k.p.a.: okoliczność faktyczna może być uznana za udowodnioną tylko wtedy, gdy strona miała możliwość wypowiedzenia się co do przeprowadzonych dowodów. Żadna z okoliczności składających się na wycenę nakładu pracy nie mogła zatem zostać uznana za udowodnioną, a stanowi ona jedyną wymierną podstawę faktyczną rozstrzygnięcia. Organ nie odstąpił od zasady czynnego udziału w trybie art. 10 § 2 k.p.a. i nie utrwalił w aktach adnotacji, o której mowa w art. 10 § 3 k.p.a.

5. Wskazania wyroku I OSK 863/14, powołanego przez organ w tej samej sprawie

W decyzji z 10 września 2026 r. organ powołał na poparcie kwalifikacji żądania wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 5 marca 2015 r., sygn. akt I OSK 863/14. Wyrok ten dotyczy wprost art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. i zapadł w podanej przez organ dacie. Zawiera trzy wskazania, z których żadnego organ nie dochował.

Po pierwsze, Naczelny Sąd Administracyjny wskazał wprost, jakiego sposobu argumentowania organom stosować nie wolno: „Jednocześnie NSA podkreśla potrzebę pro-obywatelskiego wykładania przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej i nie tworzenia sztucznych barier, utrudniających pozyskiwanie wiedzy o sprawach publicznych np. poprzez zasłanianie się skomplikowaniem wewnętrznej struktury lub niedostosowaniem wykorzystywanych systemów obsługi danych.” Uzasadnienie zaskarżonej decyzji w części technicznej sprowadza się do wykazywania, że system teleinformatyczny organu nie jest do takiego zapytania przystosowany.

Po drugie, w tamtej sprawie Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną organu, wskazując jako przyczynę wadliwości decyzji brak w nich szczegółowej analizy charakteru żądanej informacji i pogłębionej analizy przesłanki szczególnie istotnego interesu publicznego - a więc to, co zarzucam w punktach 2 i 8 niniejszej skargi: „Minister Finansów w wydanych decyzjach nie przeprowadził szczegółowej analizy dlaczego żądane przez wnioskodawcę informacje mają charakter przetworzony. Nie dokonał również pogłębionej analizy przesłanki szczególnie istotnego interesu publicznego, jaki powinien występować po stronie skarżącego. Wyjaśnień w zakresie przetworzonego charakteru żądanej informacji publicznej i uzasadnienia takiego stanowiska, dokonał dopiero w treści skargi kasacyjnej, co z punktu widzenia kontroli administracji publicznej jest działaniem co najmniej spóźnionym. Takie zachowanie organu nie może więc zostać uznane zgodne z zasadami wynikającymi z art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a. oraz z obowiązkami określonymi w art. 107 § 3 k.p.a.”

Różnica między tamtą sprawą a niniejszą działa na niekorzyść organu. Tam analizy zabrakło w obu decyzjach i pojawiła się dopiero przed sądem. Tu decyzja z 10 września 2026 r. również jej nie zawierała, a wymierna podstawa faktyczna powstała w decyzji ostatecznej - na etapie, na którym nie mogłem się już do niej ustosunkować w postępowaniu administracyjnym.

Po trzecie, ten sam wyrok wskazuje, czego organ powinien był dokonać, gdy tego rodzaju wnioski się powtarzają: „w razie powtarzających się wniosków o udostępnienie danych, które mogą być zakwalifikowane jako informacja publiczna przetworzona, organ może i powinien podjąć działania - jeżeli jest to prawnie i organizacyjnie dopuszczalne - zmierzające do takiego ukształtowania swojej struktury i działań poszczególnych komórek, by stworzyć warunki do łatwego pozyskiwania danych, będących w sferze zainteresowania obywatelskiego.”

Nie kwestionuję przy tym samej możliwości zakwalifikowania sumy informacji prostych jako informacji przetworzonej - ten sam wyrok taką możliwość dopuszcza: „Tym samym również suma informacji prostych, w zależności od wiążącej się z ich pozyskaniem wysokości nakładów jakie musi ponieść organ, może być traktowana jako informacja przetworzona.” Zarzucam, że organ nie wykazał przesłanek, od których ta kwalifikacja zależy, i uczynił to w sposób, który przywołany przez niego wyrok wprost dezaprobuje.

6. Orzeczenia powołane w zaskarżonej decyzji nie zawierają przypisanych im tez

Zaskarżona decyzja powołuje dokładnie dwa orzeczenia i opiera na nich oba ogniwa wykładni.

Pierwsze: „Zgodnie z wyrokiem NSA z dnia 11 maja 2021 r. (sygn. akt III OSK 3362/21), jeśli pozyskanie informacji wymaga selekcji danych według kryteriów dotychczas niestosowanych i nieistniejących w postaci gotowego raportu, informacja taka staje się informacją przetworzoną.” Wyrok o sygnaturze III OSK 3362/21 zapadł 11 lutego 2021 r., w sprawie oznaczonej symbolem 6196 (funkcjonariusze Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu i Biura Ochrony Rządu), ze skargi na decyzję Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w przedmiocie odmowy stwierdzenia nieważności decyzji dotyczącej ekwiwalentu za czas służby. W jego uzasadnieniu nie występuje wyrażenie „informacja przetworzona” ani „informacja publiczna”.

Drugie: „W orzecznictwie sądów administracyjnych (np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 stycznia 2021 r., sygn. akt III OSK 2381/21) ugruntowany jest pogląd, że interesem publicznym jest sprawne i niezakłócone funkcjonowanie aparatu państwowego.” Wyrok o sygnaturze III OSK 2381/21 zapadł 27 czerwca 2023 r., w sprawie oznaczonej symbolem 6213 (inne świadczenia finansowe związane z lokalem mieszkalnym), dotyczącej odmowy wypłaty świadczenia mieszkaniowego żołnierzowi zawodowemu. Przypisanej mu tezy o interesie publicznym uzasadnienie tego wyroku nie zawiera.

Obie sygnatury są w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych przypisane do wskazanych wyżej, konkretnych spraw; pod żadną z nich nie figuruje w tej bazie inne orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego. Wydruki obu orzeczeń załączam. Ta sama atrybucja wyroku III OSK 2381/21, z tą samą datą, znajdowała się już w decyzji z 10 września 2026 r. i została do zaskarżonej decyzji przeniesiona, mimo że art. 127 § 3 k.p.a. nakazuje ponowne rozpoznanie sprawy w całości.

Nie twierdzę, że wyrażone w decyzji poglądy prawne są jako takie obce orzecznictwu. Zarzucam, że uzasadnienie prawne decyzji nie poddaje się kontroli w warstwie wykładni: obie przyjęte przez organ tezy wykładnicze - o tym, kiedy selekcja danych czyni informację przetworzoną, i o treści interesu publicznego - organ poparł wyłącznie tymi dwoma orzeczeniami, a żadne z nich tych tez nie zawiera. Podstawa prawna rozstrzygnięcia jest wskazana; nie sposób natomiast ustalić, na czym organ oparł sposób, w jaki ten przepis wyłożył.

7. Szczególnie istotny interes publiczny w tej sprawie

Zanim przejdę do zarzutów dotyczących oceny tej przesłanki, wskazuję, co w postępowaniu przedstawiłem.

Żądana liczba dotyczy jedynego przedsądowego środka prawnego przeciwko przewlekłości postępowań legalizacyjnych. Według odpowiedzi Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji na interpelację poselską nr 12584, według stanu na 13 października 2025 r., w toku pozostawało 463 487 spraw o zezwolenie na pobyt czasowy i pracę, przy średnim czasie postępowania 341 dni wobec ustawowego terminu 60 dni z

art. 112a ust. 1 ustawy o cudzoziemcach. Najwyższa Izba Kontroli w kontroli P/23/069 stwierdziła nieprawidłowości w 60,1 procentach zbadanych spraw.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy powołałem sześć okoliczności dotyczących wykorzystania materiału pozyskiwanego od organów: publikację moich uwag przez Rządowe Centrum Legislacji w konsultacjach projektu UD408 (nr 12412103); potwierdzenie Sekretariatu Europejskiej Karty Społecznej Rady Europy z 27 sierpnia 2026 r., że przekazane informacje zostaną uwzględnione przy najbliższym badaniu postanowień nieprzyjętych przez Polskę w trybie art. 22 Karty, zaplanowanym na 2029 r.; pismo Najwyższej Izby Kontroli znak KZK-KZC.402.1720.2026 z 10 września 2026 r., w którym Izba stwierdziła, że „przekazane wnioski zostały zarejestrowane w bazie skarg i wniosków, co umożliwi ich wykorzystanie w pracach Izby”; zawiadomienie Kancelarii Senatu znak BAP.DPK.1330.391.2026 z 2 września 2026 r. o skierowaniu 31 sierpnia 2026 r. mojej petycji, oznaczonej numerem P11-194/26, do rozpatrzenia przez Komisję Petycji; postępowanie przed Komisją Europejską w sprawie CPLT(2026)02766; oraz przedstawienie materiału na spotkaniu eksperckim Polskiego Forum Migracyjnego 10 września 2026 r.

Nie powołuję się przy tym na samą możliwość udziału w konsultacjach publicznych, z której może skorzystać każdy. Powołuję się na pisemnie potwierdzone przyjęcie przekazanego materiału przez konkretne instytucje kontrolne i prawodawcze - Najwyższą Izbę Kontroli, Kancelarię Senatu i Sekretariat Europejskiej Karty Społecznej - a więc na realną, a nie hipotetyczną drogę wykorzystania żądanej informacji.

8. Ocena szczególnej istotności powstała przed dowodami, które miała oceniać

Zaskarżona decyzja wymienia pięć z sześciu powołanych przeze mnie okoliczności w części opisującej stan faktyczny, pomijając opublikowanie moich uwag przez Rządowe Centrum Legislacji. W części oceniającej odnosi się do nich wyłącznie zbiorczo, jednym zdaniem o „ponadprzeciętnej aktywności społecznej i eksperckiej”; do przyjęcia mojego materiału przez Najwyższą Izbę Kontroli, do skierowania petycji do senackiej Komisji Petycji ani do wystąpienia na spotkaniu eksperckim Polskiego Forum Migracyjnego nie odnosi się w ogóle. Żadnej z sześciu okoliczności nie ocenia z osobna pod kątem przesłanki z art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. Znaki spraw, pod którymi te okoliczności są rejestrowane, w decyzji nie występują.

W miejscu, w którym ocena tych okoliczności powinna się znaleźć, znajduje się fragment o treści niemal tożsamej z fragmentem rozstrzygnięcia Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców w sprawie znak BSZ.WAiSM.0361.17.2026, wydanego w innej sprawie i doręzonego mi w dwóch wersjach o identycznej treści: pocztą elektroniczną, ze znakiem /DH i datą 9 września 2026 r., oraz przez system doręczeń elektronicznych, ze znakiem /AK i datą 10 września 2026 r. Fragment liczy w tamtym rozstrzygnięciu 820 znaków, a w zaskarżonej decyzji 874; różnice sprowadzają się do skreślenia słów „projektu UD408”, zastąpienia słowa „Ponadto,” zdaniem „Pojęcie «szczególnie istotnego interesu publicznego» ma charakter obiektywny.” oraz do zamiany wielkiej litery na małą. Obie wersje tamtego rozstrzygnięcia powstały przed wniesieniem przeze mnie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, który nadałem 11 września 2026 r. o godzinie 00:59, a wersja z 9 września 2026 r. jest wcześniejsza także od pisma Najwyższej Izby Kontroli z 10 września 2026 r. i od mojego wystąpienia z tego samego dnia.

Nie zarzucam organowi powtórzenia utrwalonej oceny prawnej - do tego organ ma prawo. Zarzucam powielenie oceny okoliczności faktycznych w brzmieniu ustalonym, zanim okoliczności te zostały mu przedstawione, co oznacza, że przesłanka z art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. nie została w tej sprawie zbadana.

Skutek takiego sposobu procedowania określił Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w prawomocnym wyroku z 2 czerwca 2026 r., sygn. akt IV SA/Wr 35/26, uchylając decyzję w sprawie o zbliżonym przebiegu: „W treści zaskarżonej decyzji organ odwoławczy w żaden sposób nie odniósł się do tej argumentacji lakonicznie stwierdzając, że pozyskane informacje nie będą wykorzystane w celu usprawnienia funkcjonowania jakiegokolwiek urzędu administracji publicznej, a będą wykorzystywane w realizacji celów własnych wnioskodawcy.” Ocena negatywna również wymaga wykazania; samo jej wypowiedzenie nie zastępuje ustaleń.

9. Kryteria przyjęte przez organ nie odpowiadają przesłance z art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p.

Odmowę zamyka zdanie: „(...) a wnioskodawca nie wykazał, aby uzyskanie tego konkretnego detalu statystycznego realnie i mierzalnie przełożyło się na poprawę sprawności funkcjonowania administracji, organ zobligowany był odmówić udostępnienia żądanej informacji.”

Kryterium to jest niemożliwe do spełnienia z przyczyn logicznych: wymaga wykazania skutku, który mógłby nastąpić dopiero po udostępnieniu informacji. Konsekwentne jego stosowanie pozbawiałoby art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. praktycznego zastosowania, bo żaden wnioskodawca nie wykaże mierzalnego wpływu informacji, której nie otrzymał.

Orzecznictwo formułuje przesłankę inaczej i w czasie przyszłym. W powołanym przez sam organ wyroku I OSK 863/14 Naczelny Sąd Administracyjny wskazał: „charakter czy też pozycja podmiotu, który występuje z żądaniem udzielenia informacji publicznej przetworzonej, a zwłaszcza realne możliwości przyszłego wykorzystania przez ten podmiot tak uzyskanych danych, ma wpływ na ocenę istnienia szczególnie istotnego interesu publicznego uzasadniającego udzielenie mu żądanych informacji”, a jako przykłady podał: „Przykładem w tym zakresie może być np. poseł lub senator zasiadający w komisji ustawodawczej, mający możliwość kształtowania uchwalanych przepisów prawa, organizacja zawodowa lub społeczna mogąca realnie wpłynąć na funkcjonowanie organu np. poprzez realne przeprowadzenie obywatelskiej inicjatywy ustawodawczej.” Katalog ten Sąd podał przykładowo, a miarą, którą zastosował, jest realna możliwość przyszłego wykorzystania danych, nie zaś dowód skutku już dokonanego.

Organ ustalił w zaskarżonej decyzji, że po mojej stronie występuje ponadprzeciętna aktywność społeczna i ekspercka: „Fakt, że Wnioskodawca brał udział w konsultacjach publicznych, współpracował z Radą Europy czy przekazywał materiały parlamentarzystom, dowodzi jego ponadprzeciętnej aktywności społecznej i eksperckiej.” Bezpośrednio po tym ustaleniu stwierdził jednak, że „posiadanie statusu aktywnego obywatela lub analityka nie rodzi po stronie wnioskodawcy stałego, bezwarunkowego uprawnienia do żądania od organu państwa informacji przetworzonych”.

Organ nie odniósł własnego ustalenia do kryterium, które sam powołał za orzecznictwem - realnej możliwości przyszłego wykorzystania żądanych danych. W jego miejsce wprowadził trzy oceny, z których żadna nie jest przesłanką ustawową: że status aktywnego obywatela nie rodzi „bezwarunkowego uprawnienia”; że moja „Działalność (...) jako «pośrednika» powielającego te procesy nie wnosi realnej wartości dodanej dla usprawnienia działania tych instytucji”; oraz że „Interes publiczny został już zaspokojony udostępnieniem danych podstawowych”. Pierwsza z nich odpowiada na pytanie, którego nie zadałem. Przesłankę faktyczną drugiej omawiam w punkcie 10.

Trzecia opiera się na kryterium, którego ustawa nie zna. Organ uznał, że żądana liczba „stanowi jedynie uszczegółowienie statystyczne, które nie wnosi nowej, rewolucyjnej wartości do wiedzy publicznej”. Ustawa o dostępie do informacji publicznej nie uzależnia udostępnienia od oceny organu, czy żądana informacja wnosi wartość dodaną wobec informacji już udostępnionej, ani od stopnia nowości wiedzy, którą przyniesie. Przyjęcie takiego kryterium oznaczałoby, że organ po udostępnieniu dowolnej części żądania mógłby odmówić reszty, powołując się na zaspokojenie interesu publicznego. Znaczenie żądanej liczby polega właśnie na jej relacji do liczby już udostępnionej: sama liczba zarejestrowanych ponagleń nie mówi nic o tym, w ilu przypadkach ten środek prawny nie trafił do organu właściwego do jego rozpoznania.

Ustalenia o zaspokojeniu interesu publicznego organ nie poczynił zresztą w tej sprawie. Przesyłka doręczona mi 10 września 2026 r. o godzinie 22:03 przez system doręczeń elektronicznych, pod znakiem BSZ.WKSI.069.14.2026, zawierała jeden załącznik - samą decyzję odmowną. Odpowiedzi „w zakresie informacji prostej”, o której mowa w uzasadnieniach obu decyzji, w moich aktach tej sprawy nie ma; materiał o pokrywającej się treści otrzymałem 11 września 2026 r. pocztą elektroniczną, pod innymi znakami i w odpowiedzi na dwa inne wnioski. Nie stawiam organowi w tym zakresie odrębnego zarzutu; wskazuję, że przesłanka „zaspokojenia” nie została w tej sprawie ustalona.

W tej samej decyzji organ sprostował ponadto ustalenie, na którym decyzja z 10 września 2026 r. opierała ocenę mojej osoby: „Organ niniejszym przyjmuje do wiadomości i prostuje, że aktywność wnioskodawcy opiera się na działalności społeczno-eksperskiej.” Cztery strony dalej, w zdaniu niosącym rozstrzygnięcie, to samo działanie opisane jest jako „realizacji prywatnego projektu badawczego strony”. Organ nie wskazał przy

tym, jakie indywidualne interesy miałyby zostać zaspokojone przez uzyskanie żądanej liczby, ani na czym miałyby polegać jej prywatny i badawczy charakter. Sprostowawszy własne ustalenie, organ oparł rozstrzygnięcie na ustaleniu z nim sprzecznym i niewykazanym.

10. Argument o wystarczalności kanałów urzędowych nie został poparty ustaleniami

Odmowa opiera się w części dotyczącej interesu publicznego na twierdzeniu, że organ realizuje obowiązki sprawozdawcze wobec Parlamentu, Najwyższej Izby Kontroli i instytucji międzynarodowych kanałami urzędowymi, wobec czego moja działalność „jako «pośrednika» powielającego te procesy nie wnosi realnej wartości dodanej dla usprawnienia działania tych instytucji”.

Argument ten ma sens tylko wtedy, gdy kanały urzędowe, o których mowa, obejmują wiedzę objętą moim wnioskiem.

Po pierwsze, Urząd do Spraw Cudzoziemców w odpowiedzi z 11 września 2026 r., udzielonej na mój odrębny wniosek z 13 sierpnia 2026 r., oświadczył, że nie ma „technicznej możliwości wyodrębnienia, które z ponaglerń wpłynęły do Szefa Urzędu «wraz z aktami od wojewody»”. Oświadczenie to dotyczy innego atrybutu niż mój wniosek i powołuję je wyłącznie przeciwko przesłance faktycznej argumentu o wystarczalności kanałów urzędowych: skoro Urząd nie wyodrębnia, które ponaglenia do niego trafiły, to wiedza o tym, które do niego nie trafiły, nie może płynąć kanałami sprawozdawczymi, na które organ się powołuje.

Po drugie, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji pismem znak DBiSO-WODO.06770.2.70.2026.EJ z 16 września 2026 r. - a więc z dnia wydania zaskarżonej decyzji - oświadczyło, że nie posiada „cyklicznych sprawozdań, zestawień lub informacji statystycznych, o których mowa w pyt. nr 1 oraz 2, uwzględniających terminowość postępowań o legalizację pobytu”; że w latach 2024-2026 nie zwracało się do wojewodów o informacje ani wyjaśnienia w trybie art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 428) w sprawach dotyczących czasu trwania postępowań legalizacyjnych; że w tym okresie nie przeprowadzało w urzędach wojewódzkich kontroli ani audytów w obszarze spraw cudzoziemców; oraz że „W MSWiA nie wyznaczono komórki organizacyjnej do monitorowania terminowości postępowań legalizacyjnych prowadzonych przez wojewodów”. W tym samym piśmie ministerstwo wskazało jako organ sprawujący nadzór nad wojewodami w sprawach legalizacji pobytu Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców.

Kanał, na który organ się powołuje, żądanej wiedzy zatem nie niesie. Nie niesie jej także poza tym kanałem: ministerstwo nadzorujące ten obszar oświadczyło, że nie otrzymuje zestawień o terminowości, nie żąda od wojewodów wyjaśnień, od 2024 r. nie kontroluje i nie ma komórki, która by to monitorowała - a jako organ właściwy w zakresie nadzoru wskazało Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców.

11. Adnotacja, o której liczbę wystąpiłem, dotyczy rejestru prowadzonego przez organ i ma treść przez organ wyznaczoną

Zgodnie z art. 449 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 1079 ze zm.) „Krajowy zbiór rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców tworzy oraz prowadzi w systemie teleinformatycznym Szef Urzędu”. Adnotacja, o której liczbę wystąpiłem, ma być - zgodnie z poleceniem organu - wpisywana w rejestrze, który organ sam tworzy i prowadzi.

Treść tej adnotacji wyznaczył sam organ. Pismem DPM.0738.49.2022 z 15 czerwca 2022 r., skierowanym do dyrektorów wydziałów właściwych do spraw cudzoziemców wszystkich urzędów wojewódzkich - pismem, które zaskarżona decyzja sama nazywa „instrukcją postępowania dla urzędników” - Szef Urzędu wskazał: „ponaglenia powinny być bezpośrednio po ich wniesieniu rejestrowane przez pracowników urzędów wojewódzkich w krajowym zbiorze rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców, za pośrednictwem SI Pobyt v.2 wraz z komentarzem informującym o tym, że na podstawie art. 100c ust. 3 i 4 ustawy specjalnej ponaglenie nie zostało przekazane do Szefa UdSC.”

W tym samym piśmie organ zastrzegł, że wytyczną tą nie jest objęta wskazana w nim kategoria ponaglerń dotyczących pozostawienia podania bez rozpoznania na podstawie art. 64 § 2 k.p.a. Zakres zliczenia jest zatem zdefiniowany przez sam organ, a nie przez wnioskodawcę.

W tym samym piśmie organ zwrócił się również o zaprzestanie przekazywania ponagleń: „uprzejmie proszę, aby od pierwszego dnia roboczego następującego po dniu doręczenia niniejszego pisma kierowane przez Państwa wydziały zaprzestały przekazywania do Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców ponagleń wraz z m. in. stanowiskami do tych podań.”

Twierdzenie zaskarżonej decyzji, że „Wpisy w sekcji komentarzy SI Pobyt zawierają (...) potoczne skróty, indywidualny styl urzędniczy, zróżnicowaną interpunkcję, a nierzadko także błędy literowe”, dotyczy wpisów w tym polu w ogóle i nie zostało poparte żadnym dowodem ani odniesione do treści własnego pisma organu z 15 czerwca 2022 r. Organ nie wskazał, aby zbadał rzeczywistą postać choćby jednego wpisu dotyczącego nieprzekazania ponaglenia; za „koronny dowód” uznał samo „Istnienie unikalnych błędów i specyficznej składni w tekście”, którego również nie wykazał.

12. Forma wniesienia skargi, doręczenia i wpis

Skargę wnoszę za pośrednictwem organu (art. 54 § 1 p.p.s.a.), na jego adres do doręczeń elektronicznych AE:PL-63297-42869-TJTIE-23, z którego organ doręczył mi zaskarżoną decyzję. Skarga stanowi odrębny dokument elektroniczny i została opatrzona podpisem zaufanym, stosownie do art. 46 § 2a w związku z § 2b p.p.s.a.

Wskazuję, że posłużenie się systemem doręczeń elektronicznych zamiast platformy ePUAP nie stanowi przeszkody procesowej. Naczelny Sąd Administracyjny w postanowieniu z 24 września 2025 r., sygn. akt I FSK 1395/25, podzielił stanowisko przyjęte w postanowieniu z 17 września 2025 r., sygn. akt I FSK 1176/25, przytaczając je w brzmieniu: „wniesienie skargi do sądu administracyjnego w formie dokumentu elektronicznego za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania jest przedmiotem skargi z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego innego niż e-PUAP nie daje podstaw do odrzucenia skargi na podstawie art. 58 § 1 pkt 6 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, jeżeli zgodnie z art. 46 § 2a tej ustawy skarga została podpisana kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym i na podstawie art. 54 § 2 tej ustawy została przekazana przez ten organ na elektroniczną skrynkę podawczą e-PUAP sądu administracyjnego”. Uprzejmie proszę organ o przekazanie skargi na elektroniczną skrynkę podawczą Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na platformie ePUAP.

Do doręczeń w postępowaniu sądowym wskazuję adres mojej elektronicznej skryнки podawczej na platformie ePUAP: /[ePUAP usunięty] - i wnoszę o dokonywanie doręczeń środkami komunikacji elektronicznej.

Wpis stały w niniejszej sprawie wynosi 200 zł (§ 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 535). Uiszczyłem go przy wniesieniu skargi, zgodnie z art. 219 § 1 p.p.s.a., na rachunek Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Ponieważ sprawie nie nadano jeszcze sygnatury akt, w tytule przelewu wskazałem oznaczenie strony, organ, znak oraz datę zaskarżonego aktu; datę wskazałem dlatego, że zaskarżona decyzja i decyzja ją poprzedzająca noszą ten sam znak. Potwierdzenie przelewu załączam.

Wniosek dowodowy. Na podstawie art. 106 § 3 p.p.s.a. wnoszę o przeprowadzenie dowodu uzupełniającego z dokumentów wymienionych w wykazie załączników pod pozycjami 7-16 - na okoliczność treści oświadczeń Urzędu z 11 września 2026 r. i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z 16 września 2026 r., brzmienia wytycznej zawartej w piśmie DPM.0738.49.2022, tożsamości fragmentu oceny z rozstrzygnięciem wydanym w sprawie BSZ.WAiSM.0361.17.2026, dat powstania powołanych przeze mnie okoliczności oraz treści orzeczeń powołanych w obu decyzjach. Przeprowadzenie tych dowodów jest niezbędne do wyjaśnienia istotnych wątpliwości i nie spowoduje nadmiernego przedłużenia postępowania - są to dokumenty urzędowe, a ich ocena nie wymaga dalszych czynności.

Z poważaniem

[imię i nazwisko usunięte]

Załączniki:

1. potwierdzenie uiszczenia wpisu sądowego w kwocie 200 zł;

2. wniosek o udostępnienie informacji publicznej z 26 sierpnia 2026 r. wraz z nagłówkami wysłanej wiadomości elektronicznej;
3. decyzja Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z 16 września 2026 r., znak BSZ.WKSI.069.14.2026/ED;
4. decyzja Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z 10 września 2026 r., znak BSZ.WKSI.069.14.2026/ED, wraz z wydrukiem przesyłki doręczonej 10 września 2026 r. i dowodem otrzymania;
5. dowód otrzymania z systemu doręczeń elektronicznych, potwierdzający doręczenie zaskarżonej decyzji 17 września 2026 r.;
6. wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, wniesiony 11 września 2026 r. przez system doręczeń elektronicznych, wraz z dowodem wysłania;
7. wiadomość elektroniczna Sekretariatu Biura Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z 11 września 2026 r., stanowiąca odpowiedź na mój wniosek z 13 sierpnia 2026 r., wraz z załączonym zestawieniem „ponaglenia na organ I instancji 2022-2026”;
8. pismo Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców DPM.0738.49.2022 z 15 czerwca 2022 r.;
9. decyzja Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców w sprawie znak BSZ.WAiSM.0361.17.2026 w dwóch doręczonych mi wersjach: znak /DH z 9 września 2026 r. oraz znak /AK z 10 września 2026 r.;
10. pismo Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z 16 września 2026 r., znak DBiSO-WODO.06770.2.70.2026.EJ;
11. pismo Najwyższej Izby Kontroli znak KZK-KZC.402.1720.2026 z 10 września 2026 r.;
12. zawiadomienie Kancelarii Senatu z 2 września 2026 r., znak BAP.DPK.1330.391.2026, o skierowaniu 31 sierpnia 2026 r. mojej petycji do senackiej Komisji Petycji (nr petycji P11-194/26);
13. wiadomość Sekretariatu Europejskiej Karty Społecznej Rady Europy z 27 sierpnia 2026 r. o uwzględnieniu przekazanych informacji przy najbliższym badaniu postanowień nieprzyjętych przez Polskę w trybie art. 22 Karty (badanie zaplanowane na 2029 r.);
14. odpowiedź Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji na interpelację poselską nr 12584;
15. wydruki z Centralnej Bazy Orzeczeń Sądów Administracyjnych orzeczeń: I OSK 863/14, II GPS 4/12, I OSK 2704/14, III OSK 30/24, II SA/Wa 701/25, IV SA/Wr 35/26, III OSK 3362/21 i III OSK 2381/21.
16. decyzja Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z 17 września 2026 r., znak BKPiZP.WKP.532.15.2026, wraz z pismem przewodnim z tej samej daty i załączonym do niego wnioskiem o dofinansowanie projektu FAMI.02.01-IZ.00-0143/25.